

KELEMEN LAJOS

Lovas

*Előnye mindig új szónak van –
az külön-ítélet,*

*és csak azért sem a vesztség jut eszedbe róla –
egy kapu, hol, ha szerte kinézel,*

*a tér, mint egy rejtélyes tekintet:
most közeleg elő talán a kimondhatatlan;*

*s előny, esély, érv minek közben, ha mind
fosztható,
ahogy egy folyton átkelő nép
költője mondta: ellovan –*

*s a szó nyomán megannyi hurkolt vonal, cikornyák,
kanyarok idézetül a történetből,
a körénk tekeredett bajok köztes résein
az örök átkelőhely;*

a létek lelke mégis a továbbjutás? –

*kapar, mint réten egy makrancos ló;
nagy csókaszeme ugyan mi mást üzenne:*

*kelletti magát, elhiheted, rugtatna vissza
hozzánk a menesztett remény;
távol kié az otthon? –*

ily kérdéses út-hosszra lovast akar.

Kulcs

*Ez a távolság nem akkora,
ne tudnék
átkiáltani, állok itt belül egyedül
s meghallja-e
bárki: mégis nálam van
a tenger kulcsa –
pillantgatott rám az Úr, persze mint másra,
utóbb minden órán megnézett:
„te tényleg a bőröd alatt
azt a kis gyulladást
a világ egészének érzed?” – s mit
válaszolhatnék; sikerem
az volna most,
ha megnyitnám, ami egy fél életem
fönntapadt s valamiért még törmelékként is
érdekes lehet;
földem, egem, időm: mind rész –
és mind az ész
edzett érveivel szemben elhiteti azért:
a tengert
akár hunyt szemmel képes vagyok
kitapogatni –*

A mese határáról

FB-nek, egyszeri olvasásra

Leporolt dolgok nagy, töretlen meséje;
megint egy különidejű forrásnál hallgatózom,
sűrű növényzet borít el, arcom bojkottálva –
s csak mint lámpakör
 a törvény, mint csóva lobban,
sötét nem lesz: ez a titkos hír? s a rövid boldogság?
a tündér hajlott, suttogó,
elmosódó körvonalakkal, már annyit sem ér,
akár az aranygombos kabát? eztán
szerelmek dobozkáiban másképp ketyegnek pásztorórák? –
nem: puha bölcsőből kél ki a test megint,
 és hideg mentőkocsiban végzi;
keszeg történet, nincs benned semmi világszaggató;
kihallgattalak,
most határaidnál a kapukat bezárom;
és helyben fog járni, vagy mint gyerek téved el,
keresi bennem egymást a rossz, a jó, rengeteg együgyűség,
s mire kiderülne: hol a hős és miféle, földet vetnek fölébe, beássák:
„nézd, megleszel itt, eltéve,
rejtve, akár egy forrás, ó-rajzon virágágy –
ennyit szabad még vallanod
 magadnak, a semminek:
akartál lenni csodák földművese, nem értették;
mintha azt mondtad volna: kívánom,
és kigyullad a víz” s nem különös: földi volt
annyi ily tiráda –
a vége felé persze csak mese.